

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

“Den sidste vending fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig. Hvad i alverden skulle jeg tale med dem om?”

Intim invasion fra undergrunden

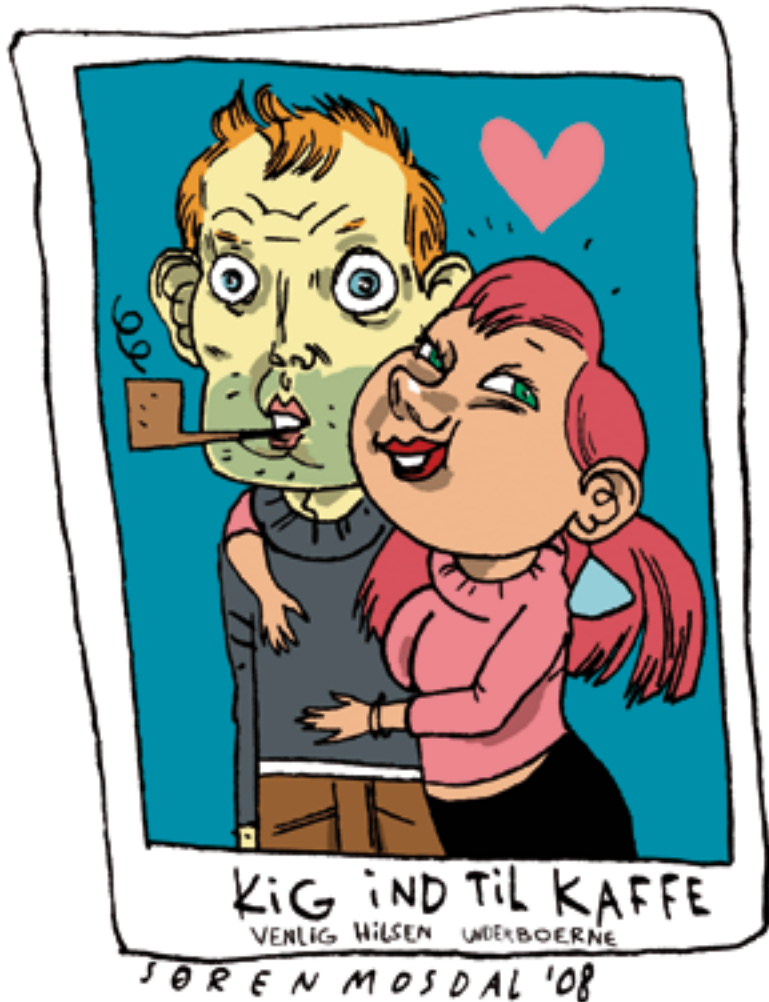
Det siger nok en del om hvor begivenhedsrigt mit liv er for tiden at et af de nylige dramatiske højdepunkter hændte i sidste uge hvor et foldet A4-ark dumpede ind gennem brevsprækken. Straks jeg hørte den forsigtige lyd af papir der helt uden for postbudets vanlige rutine ramte trægulvet, vidste jeg at noget særligt var på færde.

Jeg luskede ud i gangen, samlede papiret op, foldede det ud – og fik et mindre chok. A4-arket bestod af en detaljeret præsentation af det nyligt indflyttede par i stueetagen, tilsat et stort fotografisk selvportræt hvor manden stirrede lidt stift ind i linsen med isnende blå øjne, mens kvinden, der så ud til at være helt ør af lykke, kærligt pressede sin næse ind mod hans kind.

I brevet præsenterede parret sig i bedste skizofrene new yorker-stil. For ligesom ingen i den amerikanske metropol laver det, de laver, fordi de alle er spirende forfattere, kunstnere, filminstruktører etc., ja så er den samme mani også ved at finde fodfæste hertillands.

Kvinden præsenterede sig således som hjemmevejleder for psykisk syge og ”udøvendte kunstner”, mens manden var folkeskolelærer og ”musiker”. Beskeden var klar: Røvsyge, dødelige jobs er blot del af en ubetydelig skintilværelse, mens det virkelige liv leves i en parallelverden der storsprudler af kreativitet og u hæmmet skaberkraft.

Parret var, skrev de, så småt ved at falde på plads i lejligheden og manglede nu kun at hænge et par enkelte billeder op samt få de sidste flyttekasser bakset ned i kælderens. De bedyrede at de begge var rigtigt glade for at

have slået sig ned netop her, midt i et ”roligt og stadig centralt” område på Vesterbro, og de glædede sig til at invitere vennerne over til weekendarrangementer – hvad de håbede vi andre garvede beboere ville bære over med. I betragtning af at der er tre lejligheder imellem os, tror jeg ikke de behøver frygte at jeg går fuldstændig amok hvis de skulle formaste sig til at klirre med et glas eller tre en lørdag aften.

Brevet sluttede af med en opfordring til at kigge ind til en kop kaffe, ”også hvis der skulle være et eller andet vi skal tale om.” Den sidste vending fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig. Hvad i alverden skulle jeg tale med dem om? Forventede de intime bekendelser fra vildt fremmede naboer? Min hals begyndte at snøre sig sammen, og opgangen syntes pludselig meget lille.

Men hvorfor reagerer jeg egentlig så mistroisk? Umiddelbart er det jo et sødt og ganske uskyldigt indfald at sige hej til sine nye naboer. Det er ikke lang tid siden jeg begræd at man ikke

kom hinanden mere ved på Vesterbro. Alligevel forekommer mine underboers gestus mig at være nærmest psykotisk. Jeg mener, bare fordi de tilfældigvis er rykket ind i bygningen et par meter under mig, er der jo ingen grund til at blotlægge vores eksistens for hinanden.

Hvad nu næste gang jeg passerer dem i opgangen? Vil det være ubehøvet af mig blot at ofre dem et kort, tavst nik? Bør jeg ikke snarere hilse hjerteligt på dem, stoppe op, fortælle dem lidt om hvad jeg sådan går rundt og laver, og hvordan jeg ellers har det, og invitere dem forbi til en kop kaffe, så vi rigtigt kan få talt tingene igennem? Alt andet vil jo være uforskammet, nu hvor de har præsenteret sig så åbenhjertigt.

Og ja, måske skyldes alle disse tåbelige kvababbelser blot at jeg efterhånden er ved at ende mine dage som en halvkrakilsk, kynisk satan der nu er dømt til at snige sig op og ned ad bagtrappen for ikke at falde i et elskværdigt baghold. <<